

Fotbalový videolék je tady! Ale pořád má mouchy !

Smiřte se s tím jednou provždy: nejde vymazat všechny chyby, které napáchají fotbaloví rozhodčí.

Ne a ne a ne!

Ani na mistrovství světa.

Ani s nejvyššími experty.

Ani s nejlepšími očima.

Ani s dokonalou technikou.

Ani s třiatřiceti kamerami na stadionu a nejpomalejšími záznamy ve studiu.

Video, které na šampionátu v Rusku poprvé v historii pomáhá s posuzováním přestupků a napravováním kiksů rozhodčích, zůstane důležitým pomocníkem, nikoli perfektním rádcem.

Výstižně to vyjádřil Bert van Marwijk, trenér Austrálie. Jeho stateční bojovníci těsně prohráli s favorizovanou Francií a zlobili se, že dostali gól z penalty, o které pochybovali. „Sedm z deseti lidí by vám řeklo, že penalta byla, tři se budou hádat, že ne. Pro rozhodčího to bylo velmi těžké. I oni jsou jen lidé a chybovat je lidské. Systém videorozhodčího je teprve na začátku a musíme se ještě hodně učit, jak ho používat,“ řekl.

Abyste si udělali představu, o čem trenér Van Marwijk mluvil. Uruguayský sudí Andrés Cunha nejprve v reálném čase usoudil, že k faulu nedošlo. Více než deset vteřin se hrálo dál, teprve poté mu kolegové u monitorů důrazně doporučili, ať se jde raději podívat na záznam. Zapískal, odběhl mimo hřiště k televizi a všechno změnil.

Penalta pro Francii a žlutá karta pro faulujícího Australana.

Převratná chvíle. Systém s názvem VAR (video assistant referee) poprvé rozhodl o gólu na mistrovství světa. Ačkoli se můžeme dohadovat, jestli k nedovolenému zákroku skutečně došlo, je nesmírně užitečné, že se fotbal konečně odhodlal k léčbě závažné nemoci. Tak dlouho a zbytečně čekal. Tak dlouho a nepochopitelně se medicíně bránil. Video už mohlo existovat dávno a všichni bychom si zvykli, o čem, jak a kdy rozhoduje. Teď se učíme a bude chvíli trvat, než se vyčtyají mouchy.

Jak známo, sporných situací bývá v každém utkání nespočet a videorozhodčí jich řeší jen pár.

Ty nejdůležitější. Ty, které mohou chybně převrátit osud utkání. Góly, penalty, červené karty. Jinými slovy: videorozhodčí vstupují do dění jen v momentech, kdy si jsou naprosto jistí, že objevili zjevnou chybu, kterou kolega na hřišti přehlédl.

Pořád však platí, že videorozhodčí není všelék, k přehmatům bude docházet stále. K hádkám u televize zrovna tak. Tak jako Španělé křičí, že Cristiano Ronaldo v pátek filmoval, Portugalec vám odpřísáhne, že faulovaný byl. V Anglii se zase renomovaný rozhodčí Clattenburg diví, jak je možné, že Argentina kopala pochybnou penaltu proti Islandu v 63. minutě a nikoli v 77. minutě, kdy obránce Saevarsson jasně podrazil klíčujícího Pavóna. Kam se v tu chvíli dívali pomocníci u monitorů?

Odskočili si na kafe? To přece mohl být (vý) VAR, kdyby správně poradili. Místo toho sudí přiběhl k Pavónovi a vynadal mu: „Nezkoušej to na mě, nesimuluj, moc dobře to vidím.“

Ne, neviděl to dobře, ale hněvat se na polského rozhodčího Marciniaka nemůžeme. Není v možnostech lidského oka, aby při rychlosti, s níž se fotbal hraje, všechno rozsoudilo správně.

A proto je tu VAR, aby co nejvíc pomohl. Ale pamatujme, že nepomůže se vším. Pořád existuje takzvaná „šedá zóna“, pod kterou se může leccos schovat. Třeba to, že sedmdesátiprocentní faul na Francouze Griezmanna je zpětně posouzen jako penalta, zatímco o tři hodiny později stoprocentní faul na Pavóna zůstane bez povšimnutí.

